

embeder i Folkekirken“ og „om Behandlingen af folkekirkelige Retssager“. Den 6. December 1911, da Lovforslaget om Menighedsraad kom til første Behandling, stod ogsaa de nævnte 3 Lovforslag paa Dagsordenen, og alle 4 Lovforslag behandlede da faktisk under eet, efter at Formanden havde erklæret, at der ikke fra Formandspladsen vilde blive lagt nogen Hindring i Vejen for, at man under Forhandlingen om Menighedsraadslovsforslaget ogsaa kom ind paa de andre Forslag. Den 16. Februar afgav Landstingets Udvalg Betænkning over Menighedsraadslovsforslaget (om de andre 3 Lovforslag afgaves en Beretning ved Samlingens Slutning). I denne Betænkning gør et Mindretal, bestaaende af de samme Medlemmer, som have indbragt de nævnte 3 private Lovforslag — dog med Undtagelse af Steffensen, der ikke var Medlem af Udvalget*) — gældende, at Folkekirken i Henhold til Grundlovens § 75 har et lovhjemlet Krav paa at faa en virkelig Kirkeforfatning og ikke blot et Stykke eller Stykker af en saadan, at Lovgivningsmagten allerede i Princippet har godkendt dette Krav 1) ved Loven om et kirkeligt Udvalg Nr. 89 af 15. Maj 1903, hvorved der, praktisk talt, dannedes en midlertidig Forfatning, 2) ved i nævnte Lovs § 1 udtrykkelig at paalægge det kirkelige Udvalg at afgive Betænkning og gøre Forslag til de Bestemmelser, som anses fornødne til Gennemførelsen af den i Grundloven foreskrevne Ordning af Kirkens (Folkekirken) Forfatning m. v. og 3) ved i Loven om Menighedsraad af 15. Maj 1903 § 25 at anvende følgende Udtryk: „Indtil en Lov om Folkekirkens Forfatning er udkommen“, at det kirkelige Udvalg er den eneste Repræsentation, som i den sidste Menneskealder har haft lovhjemlet Myndighed, Ret og Pligt til at udtale sig paa den danske Folkekirkens Vegne, hvorfor de Lovudkast, der foreligge som Resultat af Udvalgets Forhandlinger, have gyldigt Krav paa at betragtes og behandles som Udtryk for Folkekirkens Ønsker, og at Folkekirken, naar det hævdes, at Sognemenighederne med Rette kunne kræve Menighedsraad indførte paa ny, har et ikke mindre berettiget Krav paa at faa et Kirkeraad, da Menighedsraadene indførtes som Grundlag for Dannelse af det kirkelige Udvalg, hvorved det i Virkeligheden var udtalt, at Menighedsraadenes Eksistensberettigelse var at danne Underbygningen i en Kirkeforfatning, hvad det kirkelige Udvalg yderligere fastslog i sit Lovudkast. Som Følge heraf kan Mindretallet „principaliter ikke godkende Indførelsen af Menighedsraad undtagen som Led af en Kirkeforfatning, navnlig ikke, dersom der ikke i Loven indføres en Henviisning til en kommende Forfatning eller i alt Fald til Indkaldelse af et kirkeligt Udvalg, sammensat

*) Den frikonservative Gruppes Repræsentant i Udvalget var Theilmann.